

Arrest

nr. 112 186 van 17 oktober 2013
in de zaak RvV X / IV

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IVde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 31 mei 2013 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 30 april 2013.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 23 juli 2013 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 september 2013.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken C. DIGNEF.

Gehoord de opmerkingen van de verzoekende partij en haar advocaat S. HOLVOET loco advocaat S. COOLEMAN en van attaché I. SNEYERS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

De bestreden beslissing luidt als volgt:

"A. Feitenrelaas

U, Q.(...) M.(...) A.(...), heeft de Pakistaanse nationaliteit. U behoort tot de Ahmadiyyagemeenschap en u bent Arain van origine. U werd geboren op 31 december 1981 in de stad Ahmad Nagar, op drie kilometer afstand van de stad Chenab Nagar, in het district Chiniot in de provincie Punjab. U woonde daar tot enkele maanden voor uw vertrek uit Pakistan, toen u op verschillende plaatsen in Lahore en Karachi onderdook. U heeft uw middelbaar onderwijs afgewerkt. Vanaf het 2003 begon u te werken voor de Ahmadiyyagemeenschap in Chenab Nagar. U ging naar verschillende kantoren in het land om audits te doen. U deed dit werk tot juni 2010. U bent gehuwd met Q.(...) L.(...) en u heeft twee kinderen: Q.(...) S.(...) en Q.(...) S.(...). Uw vrouw en kinderen verblijven in Pakistan waar ze afwisselend bij uw ouders en schoonouders wonen.

De problemen die ertoe geleid hebben dat u Afghanistan diende te verlaten, hebben te maken met uw lidmaatschap van de Ahmadiyyagemeenschap.

In december 2007 was u samen met uw buurman de moskee in Ahmad Nagar aan het bewaken. Rond twee uur dertig 's nachts werden jullie door A.(...), een sympathisant van Jaish-e-Mohammed, beschoten. Uw buurman werd geraakt, u kon ontkomen. U heeft de politie ingelicht over de dader, maar er werd geen actie ondernomen. Op 11 augustus 2009 werden u en enkele metgezellen opnieuw lastiggevallen door A.(...) en drie van zijn kompanen toen u de wacht hield bij de moskee. Er werd gevochten. Omdat de daders eerst een klacht lieten opstellen waarin jullie schuldig werden verklaard, konden jullie niet op de hulp van de politie rekenen. Later dat jaar, in oktober 2009, werd een FIR tegen u opgesteld omdat u op straat tegen twee kennissen salaam had gezegd, een uitspraak die niet door Ahmadi's in de mond mag worden genomen. Drie à vier dagen later werd u door de politie meegenomen. U bleef vijf dagen in het politiekantoor tot iemand van de gemeenschap zich borg stelde om u vrij te krijgen. De politie kwam enkele keren naar uw huis om u te arresteren, zonder succes. U begon uw reis naar het buitenland voor te bereiden. Op 16 juni 2010 werd u door drie à vier jongens valselijk beschuldigd van de ontvoering van een dertien- à veertienjarig meisje omdat zij op de hoogte waren van uw plannen om Pakistan te verlaten. Er kwam een dorpsraad bijeen en er werd besloten dat u een miljoen roepies moest betalen indien werd bewezen dat u verantwoordelijk was voor de ontvoering. Toen u op 24 juni naar de luchthaven ging om met behulp van een smokkelaar naar Europa te reizen, kreeg u te horen dat u geen toelating kreeg om het vliegtuig te nemen. Vervolgens dook u een vijftal maanden onder op verschillende plaatsen in Lahore en Karachi.

In Karachi verbleef u ongeveer een week bij uw neef wiens vader, uw oom B.(...) A.(...) die president was van de gemeenschap in Akhtar Kolony, op 24 februari 2008 neergeschoten werd toen hij uit de moskee kwam. Op 11 december 2010 reisde u vanuit Karachi met een vals paspoort met het vliegtuig naar België waar u op 12 december 2010 arriveerde en de volgende dag asiel aanvraag.

Na uw vertrek werden nog verschillende van uw familieleden geviseerd. Uw broer werd na uw vertrek geslagen omdat hij niet kon zeggen waar u verbleef. Uw oom langs moederszijde werd in augustus 2011 ontvoerd omdat hij tot de Ahmadiyyagemeenschap behoorde. Hij werd een maand vastgehouden tot er tweeënehalf miljoen roepies werden betaald om hem vrij te krijgen.

Bij een terugkeer naar Pakistan vreest u opnieuw geviseerd te worden omdat u behoort tot de Ahmadiyyagemeenschap.

Ter ondersteuning van uw asielrelaas legt u uw identiteitskaart, een bevestigingsbrief van uw werk in de Ahmadiyyagemeenschap, twee FIR's, een rijbewijs, een medisch verslag van uw buurman die werd beschoten, een vluchtelingenkaart van uw broer, drie nieuwsartikels, een verlag van de dorpsraad waarin tot een oplossing werd gekomen voor de ontvoering waarvan u beschuldigd werd, een politieverlag, drie foto's van affiches die door uw belagers werden uitgehangen voor een betoging die tegen uw gemeenschap gericht is en een FIR in verband met de ontvoering van uw oom voor.

B. Motivering

Op basis van uw verklaringen wordt door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) geconcludeerd dat u geen gegronde vrees voor vervolging heeft zoals bedoeld in de Vluchtelingenconventie en geen reëel risico op het lijden van ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2, a, b en c van de gecoördineerde Vreemdelingenwet aangetoond heeft.

Uit de informatie waarover het CGVS beschikt (en waarvan een kopie werd toegevoegd aan het administratief dossier) blijkt dat Ahmadi in Pakistan te maken kunnen krijgen met discriminatoire maatregelen, bedreigingen en geweld. Het Commissariaat-generaal is zich bewust van de preciaire situatie waarin Ahmadi in Pakistan zich kunnen bevinden, maar benadrukt dat elke asielaanvraag individueel beoordeeld dient te worden. Het loutere feit Ahmadi te zijn in Pakistan is op zich dan ook niet voldoende om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2), van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of te besluiten tot de toekenning van de subsidiaire bescherming. Dit wordt bevestigd door de UNHCR in de "Eligibility Guidelines for Assessing the International Protection Needs of Members of Religious Minorities from Pakistan" van 14 mei 2012. Hierin stelt het UNHCR dat Ahmadi "are likely to be in need of international refugee protection on account of their religion, depending on the individual circumstances of the case." Hieruit volgt dat een verwijzing naar een risicoprofiel, met name het behoren tot Ahmadi-gemeenschap, dan ook niet volstaat om aan te tonen dat u in uw land van herkomst werkelijk wordt bedreigd en vervolgd. Een individuele beoordeling van uw vraag naar internationale bescherming, waarbij u uw vrees voor vervolging in concreto dient aan te tonen, blijft dan ook noodzakelijk.

Er dient na uw gehoor bij het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u er echter niet in geslaagd bent aannemelijk te maken dat er in uw hoofde een gegronde vrees voor persoonlijke vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, of een reëel

risico op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming bestaat, omdat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Pakistan weinig overtuigend zijn.

In eerste instantie dient te worden gewezen op het feit dat u geen duidelijk zicht biedt op de situatie waarin u verkeerde in de periode die voorafging aan uw verblijf in België omdat u geen correcte verklaringen aflegde over de plaatsen waar u voor uw aankomst in België heeft verbleven en over de door u afgelegde reisroute. Hierdoor wordt de geloofwaardigheid van uw asielrelaas ernstig ondermijnd.

Op een asielzoeker rust de verplichting om van bij aanvang van de procedure zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag, waarbij het aan hem is om de nodige feiten en relevante elementen aan te brengen bij de asielinstanties, zodat deze kunnen beslissen over de asielaanvraag. De asielinstanties mogen van een asielzoeker correcte verklaringen en waar mogelijk documenten verwachten, in het bijzonder of zijn identiteit, land(en) en plaats(en) van eerder verblijf en de door hem afgelegde reisroute. Uit de stukken in het administratief dossier en uit uw verklaringen blijkt duidelijk dat u niet heeft voldaan aan deze medewerkingsplicht.

Uit informatie verkregen van het United Kingdom Border Agency (UKBA), waarvan een kopie zich in het administratief dossier bevindt, blijkt dat u in het bezit bent geweest van een Pakistaans paspoort op naam van Q.(...) M.(...) A.(...), geboren op 31 december 1981 te Jhang en dat u met dit paspoort op 3 mei 2010 een visum heeft aangevraagd en ook verkregen voor het Verenigd Koninkrijk. U heeft deze informatie echter verzwegen voor de Belgische asielinstanties. U verklaarde in het kader van uw asielaanvraag in België immers dat u nooit enig visum of verblijfsdocument heeft aangevraagd en dat u Pakistan voor het eerst op 12 december 2010 verlaten heeft (DVZ verklaring nr.35, CGVS pp.8,11,12). Er kan dan ook worden vastgesteld dat u getracht heeft om op intentionele wijze de Belgische asielinstanties te misleiden. U verzweeg deze feiten niet enkel, u heeft er ook over gelogen. Uw leugens over zulke cruciale elementen ondermijnen op fundamentele wijze uw algehele geloofwaardigheid.

Nadat u met de informatie verkregen van het UKBA werd geconfronteerd, geeft u aan dat u hier niets over weet. U erkent dat uw foto te zien is op het paspoort, maar u houdt vol dat u niet op de hoogte bent van het bestaan van dit visum en dat het niet mogelijk is dat u een studentervisum aanvraag omdat u sinds tien jaar uw studies heeft stopgezet. U verklaart niet te weten of uw vingerafdrukken ooit werden genomen of niet (CGVS p.27). De gegevens van het UKBA zijn echter verkregen op basis van uw vingerafdrukken waardoor het vaststaat dat u met dit paspoort dit visum heeft aangevraagd.

In het licht van de vaststellingen omtrent uw verzwegen visum(aanvraag) kunnen er ook de nodige vraagtekens worden geplaatst bij de door u uiteengezette reisweg van Pakistan naar België en de daarbij gebruikte reisdocumenten, waardoor de geloofwaardigheid van de omstandigheden van uw vertrek uit Pakistan en van uw asielrelaas verder wordt ondermijnd. Men kan er immers redelijkerwijze van uit gaan dat u gebruik heeft gemaakt van dit paspoort en uw visum om uw land van herkomst te verlaten. Uw visum was immers oorspronkelijk geldig tot 26 december 2011 (op 1 juni 2011 werd uw visum voor het Verenigd Koninkrijk ingekort) en u heeft op 13 december 2010 een asielaanvraag ingediend in België. Uw verklaring dat u een vals paspoort gebruikte lijkt dan ook ongeloofwaardig, des te meer daar u niet weet op welke naam het valse paspoort stond en u geen enkel document of ander begin van bewijs voorlegde om die beweerde reisweg met dat vals paspoort te staven (CGVS pp.12,25). Dat er sterke vermoedens zijn dat u met een geldig paspoort en visum uw land van herkomst heeft verlaten, ondermijnt verder de geloofwaardigheid van uw vrees.

Er kan verder ook geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas.

Wat betreft de problemen die de rechtstreekse aanleiding zouden hebben gevormd tot uw vertrek uit Pakistan, namelijk dat u op 16 juni 2010 valselijk beschuldigd werd van de ontvoering van een meisje, is het weinig aannemelijk dat u nog een vijftal maanden in Pakistan ondergedoken bleef terwijl u op dat moment reeds over een (studenten)visum voor het Verenigd Koninkrijk beschikte en u dus legaal het land kon uitreizen. Om dezelfde reden is het ook weinig aannemelijk dat u op 24 juni 2010 volgens uw verklaringen een poging ondernam om met behulp van een vals paspoort Pakistan te verlaten maar hier niet in slaagde omdat u om een door u onbekende reden geen toelating kreeg om te reizen (CGVS p.7). Aangezien u op dat moment reeds over een geldig paspoort en visum beschikte, is het weinig geloofwaardig dat u met een vals paspoort het land probeerde te verlaten en u geen verklaring kan bieden voor de reden waarom u werd tegengehouden. Bovendien zijn uw verklaringen over de periode waarin u ondergedoken leefde weinig aannemelijk. U zou een vijftal maanden hebben verbleven in een fabriek in Lahore waar uw neef W.(...) A.(...) werkte (CGVS p.8). Het precieze adres van de fabriek is u echter onbekend en weet u niet wie de directeur van de fabriek was (CGVS p.9). Verschillende collega's van uw neef zouden op de hoogte zijn geweest van uw aanwezigheid. U weet echter niet wie hiervan op de hoogte was (CGVS p.9). Indien u zich vijf maanden lang schuilhoudt in deze fabriek is het niet aannemelijk dat u geen preciezere informatie over deze schuilplaats heeft.

Bovendien zou uw neef Pakistan zijn ontvlucht nadat uw vijanden de fabriek inlichtten over het feit dat hij Ahmadi was (CGVS pp.8,9). U weet echter niet wanneer de collega's van uw neef hiervan op de hoogte werden gebracht, noch hoeveel tijd na deze verkondiging uw neef het land heeft verlaten, noch het precieze moment waarop uw neef uiteindelijk naar Duitsland is vertrokken (CGVS p.9). Ook hier kan van u verwacht worden dat u beter op de hoogte bent van de omstandigheden waarin uw neef verkeerde na uw vertrek aangezien zijn problemen rechtstreeks werden veroorzaakt door uw aanwezigheid in zijn fabriek. Dat dit niet zo is doet de geloofwaardigheid van uw verklaringen geen goed. Deze vaststellingen ondermijnen bijgevolg de geloofwaardigheid van uw verklaringen over het incident - de valselijke beschuldiging van ontvoering - dat de rechtstreekse aanleiding zou hebben gevormd tot uw beslissing om Pakistan te ontvluchten. Hier dient bovendien aan toe te worden gevoegd dat er evenmin geloof kan worden gehecht aan uw verklaring dat uw broer Pakistan eveneens diende te verlaten omdat hij gevraagd werd te zeggen waar u zich bevond en bij deze gelegenheid verwond werd (CGVS p.4), aangezien reeds werd geconcludeerd dat uw verklaringen over de problemen die hier aanleiding toe zouden hebben gegeven ongeloofwaardig zijn.

Naast deze valse beschuldiging haalt u nog verschillende andere incidenten aan. Zo werd uw buurman N.(...) B.(...) neergeschoten toen jullie op een nacht in december 2007 de wacht hielden in de omgeving van de moskee. Daarnaast werd u op 11 oktober 2009 een tweede keer aangevallen toen u in de omgeving van de moskee surveilleerde. Verder werd er in oktober 2009 een FIR tegen u ingediend omwille van het feit dat u iemand met salaam had aangesproken, hetgeen verboden zou zijn voor Ahmadi. Tot slot werd uw oom, die leider van de Ahmadiyya gemeenschap in Akhtar Kolony in Karachi was, in februari 2008 neergeschoten toen hij de moskee verliet en werd een andere oom in augustus 2011 ontvoerd (en na een maand opnieuw vrijgelaten nadat een fiks bedrag betaald werd).

Wat betreft deze incidenten, dient te worden opgemerkt dat uw algehele geloofwaardigheid reeds ernstig werd aangetast door uw bedrieglijke verklaringen over uw verblijf in het Verenigd Koninkrijk en de problemen die rechtstreeks de aanleiding zouden hebben tot uw beslissing om Pakistan te verlaten en asiel aan te vragen. Bovendien wordt dit bevestigd door volgende elementen.

Zo is uw kennis over A.(...), die u twee keer aanviel, beperkt. U geeft aan dat hij tot een andere gemeenschap behoort en de mensen tegen de Ahmadiyyagemeenschap probeert op te zetten (CGVS p.17). Wanneer u specifiekere informatie wordt gevraagd over zijn contacten en zijn activiteiten, blijven uw verklaringen beperkt tot het feit dat hij banden heeft met grote maulvi's (CGVS pp. 17,18). Verder geeft u aan dat hij net als u in Ahmad Nagar woonde, maar kunt u niet zeggen waar precies (CGVS p.28). Dat het in Ahmad Nagar voldoende is om de naam en de stad te vermelden om een adres terug te vinden, kan niet verklaren dat geen exactere omschrijving van zijn woonplaats weet. Indien A.(...) al die jaren waarin hij u lastigviel in uw stad woonde, kan verwacht worden dat u meer weet over de plaats waar hij verbleef. Tot slot dient te worden gewezen op het feit dat u niets weet over de huidige situatie van uw belager A.(...), ondanks het feit dat u twee à drie keer per week contact heeft met uw familie (CGVS pp.30,31). Het is weinig geloofwaardig dat uw kennis over de persoon die aan de basis ligt van uw problemen in Pakistan zo beperkt is, zeker gezien het feit dat hij u reeds sinds 2007 lastigviel en hij in uw stad woonde. Vanwege uw beperkte kennis over A.(...) wordt de geloofwaardigheid van uw verklaringen over de twee incidenten waarvan u het slachtoffer werd, ondermijnd, aangezien hij voor beide incidenten verantwoordelijk was en verwacht kan worden dat u beter op de hoogte bent van het leven en de activiteiten van uw belager. Bovendien is de precieze datum van het eerste incident, waarbij uw buurman werd beschoten, u onbekend (CGVS p.15) en weet u welke personen A.(...) vergezelden toen hij u bij het tweede incident aanviel (CGVS p.18).

Wat betreft de FIR die tegen u werd ingediend omwille van het feit dat u salaam had gezegd tegen twee dorpsgenoten, dient te worden opgemerkt dat hier geen geloof aan kan worden gehecht vanwege uw vage en onaannemelijke verklaringen. U verklaart dat u gearresteerd werd en vijf dagen in het politiekantoor doorbracht (CGVS pp.20,21). U kunt echter niet specificeren waar dit politiekantoor zich bevindt (CGV p.21). U geeft aan dat er ook criminelen verbleven op het politiekantoor, maar u kunt hier geen verdere informatie over geven (CGVS p.21). U bent niet op de hoogte van de straf die u boven het hoofd hing (CGVS p.21). Verder verklaart u dat u twee keer documenten ontving in verband met uw rechtszaak (CGVS p.22). U legt echter geen van deze documenten voor en u weet niet voor welke datum uw rechtszitting voorzien was (CGVS p.22). Er kan bijgevolg geen geloof worden gehecht aan dit incident.

Evenmin kan geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de moord op uw oom. Zo verklaart u dat uw oom op 24 februari 2008 werd neergeschoten toen hij de moskee buiten kwam in Akhtar Kolony in Karachi (CGVS p.10). In de periode dat u een aantal dagen bij zijn zoon, uw neef, verbleef toen u op uw vlucht naar Europa wachtte, kwam uw neef meer te weten over het onderzoek naar de moordenaars van zijn vader (CGVS p.11). De politie zou uw neef gebeld hebben met het nieuws dat de daders geïdentificeerd waren en gearresteerd zouden worden (CGVS p.11). U weet echter niet wie deze daders waren. U zou de namen gekend hebben, maar alweer vergeten zijn (CGVS p.11). Het enige wat

u kan vertellen over de moordenaars van uw oom is dat het om terroristen uit de madrassa gaat (CGVS p.11). Verder geeft u aan dat u de naam van de moskee bent vergeten waar uw oom zou zijn neergeschoten (CGVS p.11). Indien uw oom, een leider van de gemeenschap in Karachi, daadwerkelijk voor de moskee werd gedood en de daders van dit incident bovendien gekend zijn, is het weinig aannemelijk dat u hier niet meer informatie over heeft.

Verder kan ook geen geloof worden gehecht aan uw verklaringen over de ontvoering van uw oom Daud in augustus 2011. Zo weet u niet waar uw oom een maand werd vastgehouden (CGVS p.30). U weet evenmin door wie uw oom werd ontvoerd (CGVS p.30). Nochtans werd, via tussenkomst van de politie, 2,5 miljoen roepies betaald door de gemeenschap om hem te bevrijden waardoor het niet geloofwaardig is dat u niets weet over de daders of de plaats waar hij vastgehouden werd (CGVS p.30).

Uit het voorgaande dient te worden geconcludeerd dat uw verklaringen met betrekking tot de gebeurtenissen die de rechtstreekse aanleiding zouden gevormd hebben tot uw vertrek uit Pakistan niet geloofwaardig zijn.

Tot slot dient te worden stilgestaan bij uw activiteiten voor de Ahmadiyyagemeenschap in Chenab Nagar. U zou van maart of april 2003 tot juni 2010 gewerkt hebben als auditeur en in deze hoedanigheid het land hebben afgereisd om de verschillende gemeenschappen te bezoeken (CGVS pp.3,6). Uw verklaringen over deze activiteiten zijn dermate vaag dat het weinig aannemelijk is dat u vanwege dit werk geviseerd zou worden. U geeft aan dat het kantoor waar u werkte in de wijk Dar ul Sadar gelegen was, maar het precieze adres is u onbekend (CGVS p.25). U verklaart dat u na een oproep op pad ging om de verschillende secretarissen financiën te bezoeken, maar u kunt niet zeggen hoe vaak dit gebeurde (CGVS pp.25,26). Wanneer u meerdere malen uitgenodigd wordt meer informatie te geven over de secretarissen financiën die u moest controleren, blijft u bijzonder vaag (CGVS p.27). Er dient te worden besloten dat u vanwege uw vage verklaringen geen duidelijk zich biedt op uw situatie in Pakistan en dat u bijgevolg niet aantoont dat uw activiteiten u zouden blootstellen aan een risico op ernstige schade of aanleiding zouden geven tot een gegronde vrees voor vervolging. Zoals eerder werd gemotiveerd is het loutere feit dat u Ahmadi bent niet voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling of tot de toekenning van de subsidiaire bescherming.

Samenvattend wordt geoordeeld dat u het CGVS onvoldoende heeft kunnen overtuigen van het feit dat u een terugkeer naar Pakistan vreest omwille van het feit dat u Ahmadi bent omdat u uw visumaanvraag voor het Verenigd Koninkrijk heeft verzwegen, omdat uw verklaringen over de incidenten die geleid zouden hebben tot uw vertrek uit Pakistan ongeloofwaardig zijn en omdat het loutere feit dat u Ahmadi bent niet voldoende is om te besluiten dat u in uw land van herkomst ernstige schade of vervolging dient te vrezen. U toont bijgevolg niet aan dat u een gegronde vrees heeft voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie, noch een risico loopt op ernstige schade zoals bepaald in de definitie van subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 § 2 a en b van de Vreemdelingenwet, te weten ernstige schade wegens foltering, of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing, in het geval u zou terugkeren naar uw land van herkomst.

Aangezien u uw verblijfssituatie in de periode voor uw vertrek en uw asielmotieven niet op aannemelijke en coherente wijze hebt uiteengezet, laten de door u voorgelegde documenten niet toe alsnog bovenstaande appreciatie te wijzigen. Aan deze stukken kan immers slechts geloof worden gehecht indien zij gepaard gaan met geloofwaardige verklaringen, hetgeen hier allerm minst het geval is. Bovendien blijkt uit toegevoegde informatie dat vervalste documenten veelvuldig voorkomen in Pakistan. Bijgevolg kan geen bewijswaarde worden toegekend aan de documenten die betrekking hebben op de incidenten die geleid zouden hebben tot uw vertrek uit Pakistan, namelijk twee FIR's, een medisch verslag van uw buurman die werd beschoten, een verslag van de dorpsraad waarin tot een oplossing werd gekomen voor de ontvoering waarvan u beschuldigd werd, een politieverslag en een FIR in verband met de ontvoering van uw oom. De brief waarin uw werk voor de Ahmadiyyagemeenschap bevestigd wordt spreekt zich niet uit over uw precieze functie en de invulling van uw activiteiten, waardoor de bewijswaarde beperkt is. Bovendien werd eerder reeds opgemerkt dat uw verklaringen over uw activiteiten zeer summier zijn. Uw identiteitskaart en uw rijbewijs hebben betrekking op uw identiteit, die niet betwist wordt. De vluchtelingenkaart van uw broer is geen officieel document en heeft geen betrekking op uw asielrelaas. De foto's van de affiches die werden uitgehangen voor een betoging tegen uw gemeenschap en de nieuwsartikelen die u voorlegt hebben slechts betrekking over de algemene situatie, waarvan het CGVS op de hoogte is, maar spreken zich niet uit over uw individuele situatie.

Gezien al deze vaststellingen kan er geen geloof worden gehecht aan het door u aangehaalde asielrelaas. U heeft dan ook niet aannemelijk gemaakt dat u uw land van herkomst heeft verlaten omdat er in uw hoofde een vrees voor vervolging in de zin van de Vluchtelingenconventie zou bestaan, noch dat u in geval van een terugkeer naar uw land van herkomst een reëel risico op ernstige schade zou lopen zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a en b van de Vreemdelingenwet. Het CGVS erkent

dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een open strijd tussen extremistische elementen en regeringstroepen. Uit informatie waarover het CGVS beschikt en waarvan een kopie aan uw administratieve dossier werd toegevoegd, blijkt echter dat het hier om een uiterst lokaal conflict gaat, dat zich hoofdzakelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Daar u niet uit deze regio komt en daar u geen vrees diende te koesteren voor extremistische elementen of uw autoriteiten, staat niets uw terugkeer naar Pakistan in de weg.

De informatie waarop het Commissariaat-generaal zich beroept, werd als bijlage aan het administratief dossier toegevoegd (zie blauwe map).

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.”

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. In een eerste en enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, A (2) van het Internationaal Verdrag betreffende de status van Vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951, van de artikelen 48/2, 48/3, 52 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 21 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de algemene rechtsbeginselen en van de beginselen van behoorlijk bestuur, meer specifiek de rechten van verdediging en de zorgvuldigheidsverplichting. Verzoeker stelt dat hij heeft willen voldoen aan de bewijslast, maar dat noch de interviewer, noch de tolk de tijd en de moeite nam om zijn verhaal volledig te aanhoren, waardoor hij geen gestructureerd en omstandig verhaal heeft kunnen uiteenzetten. Verzoeker verwijst naar lotgenoten en stelt dat wie deel uitmaakt van de Ahmadi-gemeenschap niet welkom is in Pakistan. Zo werd een oom van verzoeker reeds gedood om deze reden en werd een andere oom ontvoerd door vermoedelijk dezelfde groepen. Verzoeker is formeel en stelt dat zijn vertrek en reisroute door een tussenpersoon werd geregeld. Zelf had hij geen besef van wat voor hem al dan niet precies werd aangevraagd. Het feit dat hij een visum verkreeg voor het Verenigd Koninkrijk strookt wel degelijk met de verklaring van verzoeker dat hij een eerste poging ondernomen had om het land te verlaten, maar toen door zijn contactpersoon werd tegengehouden. Dat hij op dat ogenblik al een visum verkregen had was hem onbekend. Verzoeker is nooit eerder in Europa geweest, laat staan in het Verenigd Koninkrijk. De valse beschuldigingen aan het adres van verzoeker zijn onrechtstreeks een reden geweest voor verzoeker om het land te verlaten, doch niet de hoofdreden. Het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen focust zich hier onterecht op. Intussen is de broer van verzoeker ook uit Pakistan gevlucht en verkreeg hij asiel in het Verenigd Koninkrijk. Zijn problemen zijn volledig gelijkaardig aan deze van verzoeker. Daarnaast meent verzoeker dat hij recht heeft op subsidiaire bescherming en verwijst hij naar artikel 2 en 3 EVRM.

2.2. Verzoeker voegt aan zijn verzoekschrift de volgende documenten toe: een rapport van Human Rights Watch, een Wikipedia artikel, een aantal persartikelen en een werkgeverscertificaat van de Ahmadi-gemeenschap.

2.3. De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen oefent inzake beslissingen van het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen, met uitzondering van deze inzake EU-onderdanen, een bevoegdheid uit van volheid van rechtsmacht. Dit houdt in dat hij het geschil in zijn geheel uitsluitend op basis van het rechtsplegingsdossier en toelaatbare nieuwe gegevens aan een nieuw onderzoek onderwerpt en als administratieve rechter in laatste aanleg uitspraak doet over de grond van het geschil (Wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer 2005-2006, nr. 2479/001, 95*). De devolutieve kracht van het beroep verplicht, noch verbiedt de Raad de weigeringsmotieven van de voor hem bestreden beslissing over te nemen of te verwerpen. Hij dient enkel een beslissing te nemen die op afdoende wijze gemotiveerd is en aangeeft waarom in hoofde van een asielaanvrager al dan niet vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen of een reëel risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van dezelfde wet in aanmerking moet worden genomen.

2.4. De bewijslast inzake de gegrondheid van een asielaanvraag rust in beginsel op de asielzoeker zelf. Zoals iedere burger die om een erkenning vraagt, moet ook hij aantonen dat zijn aanvraag gerechtvaardigd is. Hij moet een poging ondernemen om het relaas te staven en hij moet de waarheid

vertellen (UNHCR, *Handbook and Guidelines on procedures and criteria for determining refugee status*, reissued Geneva, december 2011, nr. 205). De verklaringen van de kandidaat-vluchteling kunnen een voldoende bewijs zijn van zijn hoedanigheid van vluchteling op voorwaarde dat ze plausibel, geloofwaardig en eerlijk zijn (J. HATHAWAY, *The Law of Refugee Status*, Butterworths, Toronto-Vancouver, 1991, 84). Zij mogen niet in strijd zijn met algemeen bekende feiten. In het relaas mogen geen hiaten, vaagheden, ongerijmde wendingen en tegenstrijdigheden op het niveau van de relevante bijzonderheden voorkomen. Het voordeel van de twijfel kan slechts worden toegestaan als alle elementen werden onderzocht en men overtuigd is van de geloofwaardigheid van de afgelegde verklaringen (UNHCR, *a.w.*, nr. 204). De Raad voor Vreemdelingenbetwistingen moet niet bewijzen dat de feiten onwaar zouden zijn en het is niet de taak van de Raad zelf de lacunes in de bewijsvoering van de vreemdeling op te vullen. Twijfels over bepaalde aspecten van een relaas ontslaan de bevoegde overheid niet van de opdracht de vrees voor vervolging of een reëel risico op ernstige schade betreffende die elementen waar geen twijfel over bestaat, te toetsen. Het moet gaan om die elementen die een toekenning van bescherming kunnen rechtvaardigen.

2.5. De Raad ontkent niet dat de situatie van de ahmadi in Pakistan kan verontrusten. Gelet op de discriminatoire maatregelen, de bedreigingen en het geweld waaraan zij mogelijk worden onderworpen, is een ruime toepassing van het voordeel van de twijfel gerechtvaardigd. Anderzijds blijkt noch uit de informatie toegevoegd aan het administratief dossier (SRB, "Pakistan", "Ahmadiyya Muslim Community" van 29 maart 2013), noch uit de door verzoekende partij neergelegde informatie dat er in Pakistan sprake is van een systematische groepsvervolging van de ahmadi. De loutere hoedanigheid van ahmadi, zoals verzoeker aangeeft, is aldus onvoldoende om een gegrond beroep op het vluchtelingschap te doen gelden. Iedere aanvraag dient dan ook onderzocht en beoordeeld te worden op individuele basis.

Ook uit het arrest van het Hof van Justitie van de Europese Unie in de gevoegde zaken C-71/11 en C-99/11 van de Bondsrepubliek Duitsland t. Y en Z van 5 september 2012 kan niet worden afgeleid dat het loutere feit ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet. In voormeld arrest gaf het Hof van Justitie van de Europese Unie een antwoord op een prejudiciële vraag haar gesteld door het *Bundesverwaltungsgericht* uit Duitsland naar aanleiding van de asielaanvragen van twee ahmadi uit Pakistan. Het voornoemde Duitse Hof wilde meer bepaald weten of belemmeringen van de openbare geloofsbeleving vervolging in de zin van het Vluchtelingenverdrag uitmaken. Het Hof van Justitie bepaalde in dit arrest dat niet elke aantasting van het recht op godsdienstvrijheid een daad van vervolging uitmaakt, dat dit enkel het geval is indien het om een ernstige aantasting of belemmering gaat. Ook wettelijke beperkingen van het recht op godsdienstbeleving maken geen daad van vervolging uit zolang de essentie van dit recht bewaard blijft. Zelfs handelingen die een schending van dit recht (op godsdienstvrijheid) uitmaken kunnen niet gelijk worden gesteld met een daad van vervolging als de schending niet voldoende ernstig is. Bij de handelingen die een ernstige schending van dit recht uitmaken wordt geen onderscheid gemaakt tussen de private of openbare godsdienstbeleving. Bij de evaluatie van de ernst van de schending van het recht op godsdienstvrijheid dient de bevoegde overheid rekening te houden met zowel objectieve als subjectieve factoren van de concrete omstandigheden van iedere zaak. De subjectieve omstandigheid dat de openbare godsdienstbeleving voor de betrokkene van bijzonder belang is voor zijn godsdienstige identiteit vormt bijgevolg een belangrijke factor bij de beoordeling van het gevaar op vervolging in het betrokken land van herkomst. Dit geldt zelfs wanneer de openbare beleving niet bepalend is voor de betreffende godsdienst. De vrees voor vervolging is gegrond van zodra in redelijkheid kan worden aangenomen dat gelet op de persoonlijke situatie van de betrokkene deze bij terugkeer naar zijn land van herkomst godsdienstige handelingen zal verrichten die hem blootstellen aan een werkelijk gevaar voor vervolging. Bij de individuele beoordeling van een verzoek tot het verkrijgen van de vluchtelingenstatus kan niet worden verwacht dat de asielzoeker van deze godsdienstige handelingen afziet. Uit dit arrest kan geenzins worden afgeleid dat het loutere feit ahmadi te zijn in Pakistan op zich voldoende is om te besluiten tot de erkenning van de status van vluchteling in toepassing van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève van 28 juli 1951 of de toekenning van de subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet.

De door verzoeker aan zijn verzoekschrift toegevoegde persartikelen, het Wikipedia artikel en het rapport van Human Rights Watch bevestigen bovenstaande vaststellingen, maar tonen geenzins de individuele vrees van verzoeker aan.

2.6. De Raad kan op basis van de verklaringen van verzoeker geen geloof hechten aan zijn asielaanvraag. Van een kandidaat-vluchteling mag redelijkerwijze verwacht worden dat hij de asielinstanties van het onthaalland, bevoegd om kennis te nemen van en te oordelen over zijn aanvraag tot hulp en bescherming, van bij het begin in vertrouwen neemt door een waarheidsgetrouw relaas uiteen te zetten (zie ook UNHCR, Handbook on Procedures and Criteria for Determining Refugee Status under the 1951 Convention and the 1967 Protocol relating to the Status of Refugees, 205). Een kandidaat-vluchteling heeft de verplichting om zijn volle medewerking te verlenen bij het verschaffen van informatie over zijn asielaanvraag en het is aan hem/haar om de nodige feiten en alle relevante elementen aan te brengen aan de commissaris-generaal zodat deze kan beslissen over de asielaanvraag. De medewerkingsplicht vereist dus van verzoeker dat hij zo gedetailleerd en correct mogelijke informatie geeft over alle facetten van zijn identiteit, leefwereld en asielaanvraag. Uit de informatie van het United Kingdom Border Agency aanwezig in het administratief dossier blijkt echter dat verzoeker in het bezit is geweest van een Pakistaans paspoort en dat hij met dit paspoort op 3 mei 2010 een visum heeft aangevraagd en verkregen voor het Verenigd Koninkrijk. Het komt de geloofwaardigheid van verzoeker dan ook geenszins ten goede dat hij op de Dienst Vreemdelingenzaken expliciet verklaarde nooit een visum te hebben gehad voor een andere lidstaat van de Europese Unie of voor een derde land (stuk 10, verklaring, vraag 23, 24). Ook voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen stelde verzoeker nooit een visum te hebben gehad voor een ander land (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 8). Bovendien stelde verzoeker voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen dat hij nooit een eigen paspoort gehad heeft (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 12). Op de Dienst Vreemdelingenzaken verklaarde verzoeker daarentegen wel degelijk een eigen paspoort te hebben, maar dit in Pakistan achtergelaten te hebben (stuk 10, verklaring, vraag 21). Wanneer verzoeker later tijdens het gehoor geconfronteerd wordt met zijn Pakistaans paspoort erkent hij dat zijn foto erop staat afgebeeld en stelt hij plots nooit te hebben gezegd dat hij geen paspoort had (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 27). Geconfronteerd met het feit dat het visum werd verkregen op basis van zijn paspoort en zijn vingerafdrukken stelt verzoeker bovendien slechts niet te weten of zijn vingerafdrukken werden genomen, hetgeen geenszins aannemelijk is (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 12-13 en 27). Het feit dat verzoeker tegenstrijdige verklaringen aflegt over het al dan niet hebben van een eigen paspoort en slechts stelt niet meer te weten of zijn vingerafdrukken werden genomen, hoewel het op basis hiervan is dat hij een visum verkreeg, ondermijnt de geloofwaardigheid van verzoeker. Bijgevolg is de verklaring van verzoeker in onderhavig verzoekschrift dat hij geen besef had van wat er voor hem al dan niet gevraagd werd en dat hij geen weet had van dit visum geenszins geloofwaardig. Bovendien was dit visum oorspronkelijk geldig tot 26 december 2011 en, hoewel het nadien werd ingekort, diende verzoeker een asielaanvraag in op 13 december 2010. Het is dan ook mogelijk dat verzoeker dit visum gebruikte voor zijn reis en niet een vals groen paspoort, zoals hij verklaarde voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 12). Dit wordt versterkt doordat verzoeker niet weet welke naam in dit beweerde valse paspoort stond (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 25). Het feit dat verzoeker bewust zijn paspoort en visum tracht te verzwijgen en hierdoor geen duidelijk beeld geeft van zijn verblijfplaatsen in de periode voor zijn aankomst in België, trekt de ernst van zijn asielaanvraag in twijfel en verhindert de asielinstanties om zich een beeld te vormen van de aangevoerde nood aan bescherming.

Het is in het licht hiervan ook weinig aannemelijk dat verzoeker, die op 16 juni 2010 valselijk zou zijn beschuldigd geweest van de ontvoering van een meisje (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 6), vijf maanden ondergedoken leefde in Pakistan, terwijl hij op dat moment over een visum voor het Verenigd Koninkrijk beschikte en legaal het land kon uitreizen. Om diezelfde reden is het evenmin aannemelijk dat verzoeker op 24 juni 2010 met een vals paspoort probeerde het land te verlaten, maar voor een door hem onbekende reden werd tegengehouden op de luchthaven (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 7). Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat het feit dat een visum verkregen werd wel degelijk strookt met zijn verhaal, aangezien hij op dat moment een eerste poging ondernam om het land te verlaten, stelt de Raad vast dat dit geenszins verklaart waarom verzoeker het land op een illegale manier met een vals paspoort diende te verlaten, aangezien hij beschikte over een geldig legaal paspoort en een visum. Daarnaast zijn de verklaringen van verzoeker omtrent de periode van vijf maanden dat hij ondergedoken leefde in de fabriek van zijn neef in Lahore niet aannemelijk en zeer vaag (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 8). Zo weet verzoeker het adres van de fabriek niet, noch wie er directeur was (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 9). Bovendien zouden verschillende mensen op de hoogte geweest zijn van de aanwezigheid van verzoeker, maar kan hij niet zeggen wie exact (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 9).

Ook wat de andere door verzoeker aangehaalde incidenten betreft, stelt de Raad vast dat verzoeker er niet in slaagt duidelijke en coherente verklaringen af te leggen. Verzoeker blijkt ten eerste onwetend te

zijn omtrent de actuele stand van zijn problemen en identiteit van zijn belagers, hetgeen afbreuk doet aan verzoekers geloofwaardigheid. Zo stelt hij tweemaal te zijn aangevallen door een zekere A. (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15, 17 en 18). Verzoeker stelt dat A. tot een gemeenschap behoort die mensen tegen de ahmadi probeert op te zetten (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 17). Gevraagd wie zijn medewerkers zijn slaagt verzoeker er echter niet in meer te zeggen dan dat hij contacten zou hebben met grote mauvi's (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 18). Daarnaast stelt verzoeker dat A. net als hem van Ahmad Nagar afkomstig is, maar kan hij niet precies zeggen waar hij woonde (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 28). Indien A. net als verzoeker van Ahmad Nagar afkomstig is en daar woonde, kan redelijkerwijs worden verwacht dat verzoeker over concrete informatie over zijn belager beschikt. Verzoeker blijft desbetreffend in gebreke. Tevens weet verzoeker niet wanneer het eerste incident plaatsvond (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 15), noch wie de drie personen waren die hem samen met A. aanvielen bij het tweede incident (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 18). Bovendien stelt verzoeker dat hij twee tot drie keer in de week contact heeft met zijn familie, maar zou hij niets meer hebben vernomen over de huidige stand van zijn problemen (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 30).

Ook wat betreft het incident waarbij verzoeker gearresteerd en vijf dagen opgesloten werd in het politiekantoor omdat hij 'salaam' had gezegd tegen twee dorpsgenoten, merkt de Raad op dat verzoekers kennis beperkt is (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 20 en 21). Zo kan hij niet precies zeggen waar dit politiekantoor waar hij werd opgesloten gelegen is, noch kan hij enige verdere informatie geven over de andere criminelen die er verbleven. Bovendien is verzoeker niet op de hoogte van de straf die hem te wachten stond (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 21). Tevens stelt verzoeker dat zijn oom werd neergeschoten op 24 februari 2008 (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 10). Toen verzoeker een aantal dagen bij zijn neef, de zoon van zijn oom verbleef, zou de politie gebeld hebben naar zijn neef om te zeggen dat de daders geïdentificeerd waren en opgepakt zouden worden (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 11). Wie de daders waren weet verzoeker echter niet (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 11). Ook de naam van de moskee waarvoor zijn oom zou zijn neergeschoten weet verzoeker niet (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 11). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker dergelijke informatie niet weet indien zijn oom, die bovendien de leider zou geweest zijn van de gemeenschap in Karachi (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 10), werkelijk zou zijn neergeschoten. Ook wat betreft de ontvoering van de andere oom van verzoeker blijkt hij onwetend omtrent cruciale informatie. Zo weet verzoeker, ondanks het feit dat de gemeenschap 2,5 miljoen roepies zou hebben betaald om zijn oom vrij te krijgen, niet wanneer zijn oom precies werd ontvoerd, waar zijn oom gedurende een maand zou zijn vastgehouden, noch door wie hij werd ontvoerd (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 30). Verzoekers beperkte kennis omtrent kernaspecten van zijn asielerlaas ondermijnt verzoekers geloofwaardigheid.

Ten overvloede merkt de Raad nog op dat ook aan de activiteiten die verzoeker zou hebben uitgeoefend voor de ahmadi gemeenschap geen geloof kan worden gehecht. Zo stelt verzoeker dat hij gedurende zeven jaar, van 2003 tot 2010, als auditeur het land zou hebben afgereisd om de verschillende gemeenschappen te bezoeken (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 3 en 6), maar kent hij het exacte adres van het kantoor waar hij al die tijd zou hebben gewerkt niet (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 25). Evenmin kan hij zeggen hoe vaak hij gemiddeld een oproep kreeg om te gaan werken, hoewel dit zijn enige job was (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 25 en 26). Het is geenszins aannemelijk dat verzoeker dergelijke informatie omtrent de job die hij gedurende jaren zou hebben uitgeoefend niet weet.

Waar verzoeker in onderhavig verzoekschrift stelt dat de dossierbehandelaar, noch de tolk, de tijd en moeite nam om zijn verhaal volledig te aanhoren en hij zich benadeeld voelt omdat hij geen gestructureerd en omstandig verhaal heeft kunnen uiteenzetten, stelt de Raad vast dat blijkt uit het gehoorverslag dat aan verzoeker tijdens het gehoor uitdrukkelijk de kans werd gegeven om al zijn asielmotieven uiteen te zetten. Bovendien merkt de Raad op dat het gehoor bijna vijf uur in beslag nam en dat verzoeker hieromtrent geen enkele opmerking formuleerde, hoewel hem op het eind van het gehoor gevraagd werd of hij nog iets toe te voegen had (stuk 3, gehoorverslag CGVS, p. 31). Verzoeker dient er op te worden gewezen dat de gehoorverslagen van het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen worden opgesteld door een onpartijdige ambtenaar die er geen persoonlijk belang bij heeft de verklaringen van de kandidaat-asielzoeker onjuist weer te geven en biedt als dusdanig de nodige garanties inzake objectiviteit (RvS 18 juni 2004, nr. 132673; RvS 26 juni 2002, nr. 108470). Ook de tolk is neutraal en heeft geen invloed op de beslissing. Bovendien geeft verzoeker in onderhavig verzoekschrift geenszins concreet aan welke feiten of welk deel van zijn asielerlaas hij niet heeft kunnen vertellen tijdens zijn gehoor voor het Commissariaat-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen.

Waar verzoeker aangeeft dat ook zijn broer uit Pakistan is gevlucht en asiel heeft verkregen in het Verenigd Koninkrijk wijst de Raad erop dat elke asielaanvraag individueel dient te worden beoordeeld. Overigens liggen er geen gegevens voor waaruit blijkt dat verzoekers broer asiel verkregen heeft in het Verenigd Koninkrijk en dat dit op basis van gelijkaardige problemen werd toegekend.

2.7. Documenten beschikken slechts over een ondersteunende bewijswaarde, namelijk in die mate dat zij vergezeld worden door geloofwaardige verklaringen. Uit hetgeen wat voorafgaat blijkt echter dat verzoekers asielrelaas ongeloofwaardig is, met als gevolg dat de documenten die ter staving van het relaas worden voorgelegd geen bewijswaarde hebben. Bovendien stelt de Raad vast dat het door verzoeker neergelegde werkgeverscertificaat van de ahmadi-gemeenschap slechts een fotokopie is. Aan gemakkelijk door knip- en plakwerk te fabriceren fotokopieën kan echter geen bewijswaarde worden verleend (RvS 25 juni 2004, nr. 133.135). Tevens blijkt uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier dat veel Pakistaanse documenten gemakkelijk op niet-reguliere wijze te verkrijgen zijn. De waarde van Pakistaanse documenten is hoe dan ook relatief.

2.8. Gelet op het geheel van bovenstaande vaststellingen is het asielrelaas van verzoeker niet geloofwaardig en is er derhalve geen reden om het te toetsen aan het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951. Verzoeker maakt niet aannemelijk dat hij gegronde redenen heeft om te vrezen voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin of dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

Wat de aangevoerde schending van de artikelen 2 en 3 EVRM betreft wijst de Raad erop dat de artikelen 2 en 3 EVRM inhoudelijk overeenstemmen met artikel 48/4, § 2, a) en 48/4, § 2, b) van voormelde wet van 15 december 1980. Aldus wordt getoetst of in hoofde van verzoeker een reëel risico op ernstige schade bestaande uit doodstraf of executie, dan wel foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing voorhanden is (cf. HvJ C-465/07, *Elgafaji v. Staatssecretaris van Justitie*, 2009, <http://curia.europa.eu>). Zoals reeds gesteld maakte verzoeker niet aannemelijk dat er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, a) en b) van de vreemdelingenwet.

De subsidiaire beschermingsstatus kan evenwel worden verleend indien het aannemelijk is dat verzoeker een reëel risico op ernstige schade loopt dat losstaat van het risico voortvloeiende uit het ongeloofwaardige of ongegronde asielrelaas, meer in het bijzonder met toepassing van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. Uit de informatie die werd toegevoegd aan het administratief dossier (SRB "Pakistan" "Algemene Veiligheidssituatie" van 31 oktober 2012) blijkt dat het noordwesten van Pakistan geteisterd wordt door een in bepaalde periodes open strijd tussen extremistische elementen en overheidstroepen. Het gaat hier over een zeer lokaal conflict dat zich voornamelijk afspeelt in de grensregio tussen Pakistan en Afghanistan. Aangezien verzoeker niet afkomstig is uit de getroffen regio, wijst niets erop dat hij het slachtoffer van deze strijd zou worden. Verzoeker toont niet aan dat hij in zijn regio het risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, c) van de vreemdelingenwet. De Raad ontwaart desbetreffend evenmin elementen in het administratief dossier.

2.9. In het kader van de devolutieve kracht van het beroep volstaan bovenstaande vaststellingen om te besluiten dat verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 48/3 van de vreemdelingenwet of een risico op ernstige schade in de zin van artikel 48/4 van de vreemdelingenwet aantoonde.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De vluchtelingenstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeventien oktober tweeduizend dertien door:

mevr. C. DIGNEF,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. R. VAN DAMME,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

R. VAN DAMME

C. DIGNEF